

NIHAN TAŞTEKİN
YAĞMUR
BAŐLAMİŐTI

♥
CAN

ROMAN

Nihan Taştekin
YAĞMUR
BAŞLAMIŞTI

Can Yayınları: 1534
Türk Edebiyatı: 440

© Nihan Taştekin, 2005
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: 2006

Yayına Hazırlayan: Faruk Duman

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gelengül Çakır
Düzelti: Fulya Tükel
Montaj: İlker Sipahi

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı: Özal Matbaası
Cilt: Eko Ofset

ISBN 975-07-0594-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Nihan Taştekin
YAĞMUR
BAŞLAMIŞTI

ROMAN

CAN YAYINLARI

**NİHAN TAŞTEKİN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

KARGANIN GÜLDÜĞÜ / *öykü*

*Siz daha bir başlangıç bile değilken
yağmur başlamıştı
ama ne ben ne bahçe
ne yaz hiçbirimiz**

* Oktay Rifat, “Yağmur Başlangıcı”, *Dilsiz ve Çıplak*, Adam Yayıncılık, Kasım 1984.

Burası bir yapım şirketinde haberciler için ayrılmış hepi topu otuz metrekareselik bir oda. Odada bulunanlar tek bir hedefe koşmuşlar: Programa reyting kazandıracak haberlerin izini sürmek ve her haberden olmazsa olmaz bir ibret çıkarmak. Uysa da olur uymasa da. Şöhret olmak için yanıp tutuşanların, bilgisayarların, kameraların, video-kasetlerin, susmayan telefonların, yerlere saçılmış kâğıtların, duvar panolarının, dolu kül tablalarının, taşan çöp kutularının, kesif sigara dumanının, daima açık televizyonun havasını daha da solunmaz kıldığı odada Ece, habercilerin, dirsek temasıyla sıralandığı uzun dikdörtgen masanın kenarına ilişmiş; her zamankinden bezgin, gazeteleri gözden geçiriyor.

Çoğu televizyon muhabirinin başlıca haber kaynağı da olsa, üçüncü sayfaya göz atmak içinden gelmiyor bu sabah. Oysa, az sonra başlayacak haftalık konu toplantısında o sayfalardan birindeki tek sütunluk, belli ki aceleye gelmiş bir cinayet haberini izlemesi için görevlendirilecek. Konu önerme sırası ona geldiğinde, dersini çalışmamış öğrencinin korkusuna benzer o yürek sıkıcı duyguya kapılmaksızın, “Bende bir şey yok,” diyor, çabucak. *İnceldiği yerden kopsun.*

Ve işte şimdi, eline tutuşturulmuş bu cinayet habe-

riyle ne yapacağını bilemeyerek yürüyor ana caddeye doğru. Üç gündür havada asılı kalan sisi delerek yürüyor. Kirli, boz, soğuk bir ahmak ıslatan çiseliyor. İki gündür böyle. Bir boşansa... Sert esen bir lodosun ardından yağsa gürül gürül, onu soluksuz bırakan ne varsa katıp önüne götürse...

Dışarıda olduğuna seviniyor yine de. 3. Levent'ten 1. Levent'e kıvrılarak uzanan bu geniş yolu seviyor; adını hiç öğrenmedi. Kaldırımın yanı sıra uzanan yaprak dökmüş çınarların, bahçe duvarından sarkan taflanların, sararmış atkestanelerinin, çöp tenekesine tünemiş tekir kedinin yanından geçiyor. Meslek yaşamında ilk kez bir cinayet haberinin peşine takıldığını, birazdan gideceği yerin bir cinayet mahalli olduğunu düşünerek keyfini kaçırmak istemiyor şimdi. Ama son zamanlarda içinde barındırdığı sesler öylesine uyumsuz, üstelik yüksek perdeden konuşur oldular ki, sol duyusu –o seslerinden birini böyle adlandırıyor– üzerinde yoğunlaşabileceği bir konu bulmuşken bu fırsatı değerlendirmesini öğütlüyor ısrarla.

Neden sağduyu değil de solduyu, diye soruyor Çocuk. Çünkü, diye yanıtıyor onu Solduyu, ben ölümle söyleşirim, Sağduyu hayatla. Ama ölümü de tavlayabilirsin istersen, diyor bilge Don Juan.

Soruları var. Soruların peşini bırakırsa yitip gideceğinden korkuyor. İçindeki seslerin gürültüsü bazen ayyuka çıkar, yorulur, adımları yavaşlar, hemen, o anda bir yere oturma ihtiyacı dayatır kendini. Yoldan geçen taksiyi son anda fark ediyor, arka koltuğa yığılıp, “Kurtuluş’a,” diyor, “lütfen!”

Kurtuluş'un ara sokaklarından birinde, eski taş bir binanın önünde şimdi. Maktul bu binanın üçüncü

katında, 6 numaralı dairede öldürüldü. Gazetede son anda tek sütunluk bir yer bulabilmiş habere göre, 69 yaşındaki kimi kimsesi olmayan Musevi asıllı Joel Gazez'in, eve giren bir hırsız tarafından öldürülmüş olma olasılığı zayıftı.

Sokak kapısına sırtı dönük, karşı binalara görmeden bakıyor. Birazdan yapacağı soruşturmayı, daha önceki deneyimlerinden zihnine üşüşen görüntülerde izliyor şimdiden. İçeriye girip tek tek kapıları çalarak, kuşkucu bakışlara, merhumu nasıl bilirdiniz, diye sormak ağırına gidiyor, ama yapacak, yapmak zorunda. Neyse ki şans, kapıcı kılığındaki adam olarak gülüyor yüzüne; karşısına dikilip bir şey mi aradığını soruyor. Görünmez üniforma kuşananlar karşısında kullandığı erkil sesiyle, "VYZ televizyonu," diyor Ece. "Yaşlı kadının ölümünü araştırıyorum."

"Kapı mühürlü," diyor, kapıcı, "içeri giremezsin."

"Onu tahmin ettim. Ama belki sizde bir anahtar vardır."

"Var ama içeri girersek mühür bozulur, benden bilirler."

"Mühür dediğin nedir ki, açarsın, sonra tekrar takarsın."

Kapıcı ayak diriyor. Ece tek kozunu kullanacak: Birazdan, kameraman geldiğinde onunla da uzun uzun röportaj yapacaklar ama önce eve girip olay yerini görmesi gerek.

Ve işte sonunda ölünün daire kapısının önünde-ler. Kapıcının, dışarıdan gelecek tehlikelere karşı kendini üç kilitle koruyan Madam'ın kapısındaki her kilidi üç ayrı anahtarla, her anahtarı kilidin yuvasında iki kez döndürerek teklemeyen açışını

sabırla izledi. Kapıcı başarısından hoşnut görünüyor. Ama ortada bir başarı varsa, bunun katile ait olduğunu düşünüyor Ece. Ya da... Madam, katile kendi elleriyle açmış olabilir mi kapıyı?

Salona girdiğinde, ne çok eşya, diye düşündü ilk olarak. Ahşabı oymalı, döşemesi gülkurusu kadifeden koltuk takımı, oraya buraya serpiştirilmiş seh-palar, aslan ayakları üstünde yükselen heybetli bir yemek masası, oymalı yüksek arkalıklı sandalyeler, üstlerinde yılların birikimi çeşitli ıvır zıvırın bulunduğu bir-iki konsol, kocaman bir büfe, eski halılar; ışığı camla arasına hapseden bal rengi kadife perdelerin daha da yeğnileştirdiği loş, yüksek tavanlı, kasvetli salonda, sanki zamanın başından beri oradaymışçasına duruyorlar. *Üstlerine ölü toprağı ser-pilmiş gibi*. Mobilyanın hangi üslupta üretilmiş olduğunu düşünmeyecek. Bunun önemi yok bir televizyon haberinde. Yazsa da, metinden çıkarılması bir tuş darbesine bakar. Şeflerin ya da artık yeğlenen adlarıyla editörlerin bir işi de bu; sansür kurulu gibi çalışmak.

Mahremiyete saygı uyarısı yapan Etik Kumkuması'nı duymazdan gelip odalara doğru uzatıyor adımlarını. Yatak odasının naftalinli ağır havası burnuna çarptığında, bu kadın belki de çoktandır ölüydü, diye düşünüyor. Bir zamanlar zemini beyaz (olsa gerek) duvar kâğıdında, pembesi kahverengiye dönmüş iri güller var. İki kişilik pirinç karyolayı örten sim işlemeli, mürdüm rengi saten örtü, el değmemiş gibi duruyor. Karyolanın başucundaki şifoniyerin üstü Madam'ın gençliğinden kalma saç fırçası, taraklar, rujlar, mavi-yeşil bir-iki göz farı, allık pudrası, kremler ve iki ilaç kutusuyla –antiromatizmal

ve antienflamatuar- silme dolmuş. Aynanın çerçevesine yapma bir gül sıkıştırılmış ve orada unutulmuş sanki, üzerinde bir toz tabakası oluşmuş. Karşı duvara dayalı konsol, kenarları sim işlemeli bir örtüyle süslenmiş. Örtünün tam ortasında, içinde yapma çiçekler bulunan mavi opalin bir vazod; bir-iki gümüş, cam kâse; kutular... *Bakmalı mı?*

Mor kadife kaplı karton kutunun kapağını kaldırıyor. Çeşit çeşit düğme, taşları zümrüt ve yakut taklidi kol düğmeleri de çıkıyor içinden. Eşleri yitik düğmeleri atmaya kıyamamış Madam. Kapağına utangaç gülümseyen bir geysanın resmedildiği taha kutuyu ikirciksiz açıyor bu kez: Madam'ın takma tırnakları, takma kirpikleri, kirpik makası ve rengi solmuş, kırmızı karanfil bir toka. Kâselerden birine uzanan eli, çerçeveleyenmiş siyah-beyaz aile fotoğrafında hazır bulunanlara suçüstü yakalanmış gibi havada asılı kalıyor. Önde, sandalyeye oturmuş genç kadın, objektife dik dik bakmış. Siyah saçları ondüleli. Bu Madam olmalı; arkasında ayakta durmuş, iki eliyle kadının omuzlarını âdet yerini bulsun dercesine tutan adam ise kocası. Koca, solundaki yaşlı adamın yirmi yıl genç hali gibi duruyor. Sağındaki anneyi andıran yaşlı kadının başı bir şalla yarı örtülmüş, bakışları net değil yaşlı kadının, ama yüzüne bir keder oturmuş.

Fotoğraftakilerin solmuş bakışlarından kaçmak ister gibi hızla salona çıkıyor. Bir yerlerde Madam'ın bir aile albümü olmalı, ama nasıl isteyecek şimdi bunu, perdeyi aralamış sokağı kolaçan etmekte olan kapıcıdan. Kapıcı perdeyi bırakıp acele etmesini söylüyor sikkın bir sesle. Adamı oyalamanın bir yolunu bulması gerek. Madam'ın boy boy değişik fotoğrafları olmadan haberi yapamaz. Fotoğraf

önemli. “Sapık bir katil tarafından hunharca öldürülmüş zavallı ihtiyar kadın”la ilgili ibret öyküsü fotoğraf olmadan anlatılamaz. Bu, fanzinde bile böyle... “artık” sözcüğünü kullanmamaya kararlı – *artık*.

Teslim oldun, diyor, hiçbir suçlama fırsatını kaçırmayan Kumkuma.

Evet, teslim oldum. Ama istersen, anne evine de taşınabiliriz hemen.

“Kaç yıldır burada kapıcısınız?”

“Valla, beş yıl oldu herhalde.”

“Ya Madam? O ne zaman taşınmış?”

“O gelin gelmiş bu eve, öyle demişti bir seferinde. Aman Madam ne yapacaksın bu koca evde, sat burayı, düzayak bir eve taşın, demiştim de, senin üstüne vazife mi, diye azarlamıştı beni. Romatizmalı mıymış neymiş... Yine de haftanın iki günü, bastonuna dayanıp tıkr tıkr giderdi.”

“Nereye gittiğini söylemiş miydi?”

“Valla, bir kuzeni varmış, tek akrabası galiba... O da bunun gibi yaşlı bir kadıncağızmış. Ama o hiç yürüyemiyor muydu neydi artık... bir kere bile rastlamadım gelişine.”

“Son günlerde geleni gideni olmuş muydu Madam’ın?”

“Polis de sordu aynı soruyu. Fransa’dan bir yakını gelmişti. Ben görmedim. Madam, onun şerefine gözü gibi sakındığı şaraplarından iki şişeyi indirtmişti de raftan beni çağırıp, o zaman söyleyiydi.”

“Alışverişini siz yapıyordunuz herhalde?”

“Başka kim yapacak? Pintiydi de ha, hiç bahşişini görmedim. Halbuki bankada yığınla parası varmış diyorlar. Yalan dünya... kimseye kalmıyor.”

“Ya, ya,” diye onaylıyor Ece, bu kara kuru adamın konuşurken bir yandan da gözlerini üstünde

gezdirmesinden usanmış olarak. Bu kalın duvarlar, sandık kokulu eşya, ölü kokusu... Kaçma isteğine karşı koymak giderek güçleşiyor.

“Albüm,” diyor, son bir çabayla, “Madam’ın bir aile albümü vardır mutlaka, bir de ona baksam...”

Kapıcı, çattık, der gibi bir edayla öne arkaya sallanıyor, düşünüyor, hesaplamalarının sonunda, sanki arkadan biri iteliyormuşçasına zoraki, büfeye doğru üç adım atıyor. Nihayet yüzünü Ece’ye döndüğünde, çocuklarının okul masraflarının nasıl da ağırlaştığından dem vuruyor.

“Tamam,” diyor Ece, “neden daha önce akıl edemedim ki.” Çantasından çıkardığı paraları adama uzatıyor.

“Bu sizi biraz rahatlatır belki.”

Büfenin alt çekmecesinden salkım saçak bir albüm çıkararak kapıcıdan gözlerini alıp Madam’ın ölü bulunduğu koltuğun yanındaki sehpa üzerinde gezdiriyor: Telefonun yanındaki kristal kâsede birikmiş kâğıtlar tek tek açılıp bakıldıktan sonra alelacele katlanmışlar sanki. Ondaki önce aynı işi yapan profesyonel ellerin işi olmalı bu. Ama kâğıtlardan birinde el yazısıyla sıralanmış üç dize dikkatlerinden kaçmış, yoksa bu önemli delili orta yerde bırakmazlardı. Ece biliyor bu dizelerin sahibini:

Yalnızlığınız

*bitpazarı hüznüyle dolanacak ayaklarınıza
ben kahkahalarla gülerken.*

Hem de o kadar iyi biliyor ki...

Sayfaları arasına gelişigüzel tıktırılan fotoğrafları saçmamak için büyük bir özenle taşıdığı albümü uzatan kapıcı, bir şeyi hatırlamaya çalışır

gibi gözünü dikmiş, parmakları arasında duran kâğıda bakıyor. Albümü almadan önce, adamın görmesine aldırmaksızın kâğıdı çantasına atıveriyor Ece. *Bir para el değiştirdi ne de olsa.*

Fotoğraflara hızla göz atarken aradan çektiği bir fotoğrafı kapıcıya göstererek, “Madam bu mu?” diye soruyor. Başıyla onaylıyor kapıcı. Başka birkaç fotoğrafla birlikte (Madam kocasıyla, komşularıyla, kuşuyla) onu da çantasına atıp hızla daire kapısına yöneliyor.

Sokağa çıkar çıkmaz derin bir soluk alıp şefinin işe başladığında eline zorla tutuşturduğu cep telefonunu çantasının içinde eliyle yoklayarak bulmaya çalışıyor. Sigara, çakmak, kitaplar, kalemler, ajanda... *İşte. Lanet olası.*

Birkaç adım ötedeki başka bir apartman girişinin kuytulduğunda şefini arayıp kameraman istiyor.

“Biraz da para,” diyor, “bendeki bitti Şef, kapıcı...”

Şef bilgi istiyor.

“Telefonda anlatamam ama çok güzel bir şey var, eğer sandığım gibiyse haber bizim.”

Tık.

Haber bizim. Bu da ne demek şimdi? Kimden duydu bunu?

Sokağın köşesindeki börekçinin iki masasından birinde oturup zamanın geçmesini bekliyor. Yarım saat sonra, dudağının ucunda sigarası, savaş kameramanlığını hayal ederken “bir reality programında ceset çekmek durumunda” kaldığı için kaderine lanet okuyan kameraman Ahmet’i, apartman kapısı-

nın önünde hazır buluyor, “yine mi yaa” edasıyla. Onu bu işe zorlayan Ece’ymiş gibi kırık dökük bir ifadeyi suratına yerleştirmiş, oralı değılden bir “meraba” çekiyor. Şirkette araç olmadığı için taksitle gelmek zorunda kalmasını yarı küfürlü bir lisanla anlatıyor ve soruyor:

“Ne çekicez?”

“Ölü bir kadının kapıcısıyla ve komşularıyla yapacağım konuşmaları. Biliyorsun; ama ben yine de hatırlatayım: Kameranı açık bırak, konuşmak istemeseler bile konuşmak istememelerini çek. Bu da haber unsuru olabiliyor, malum. Hadi önce kapıcıya gidelim.”

Ahmet omzunda kamerası, bir elinde ayak, öteki elinde ışık malzemeleri, dengede durmaya çalışarak Ece’yi izliyor. Bodruma doğru basamakları indikçe yoğun bir içyağı kokusu çarpıyor burunlarına. Kapıyı açan al yanaklı şişman kadın, müjde verir gibi sırtarak, kocasının uyuduğunu söylüyor. Saçları bir eşarbin içine hapsolmuş, uzun entarisinin altından pijamasının paçaları görünüyor. Gözü kamerada, ağzı kulaklarında, “Çekim mi yapacaksınız, bizi de çekin,” diyor. Bacak arasından bir çocuk, ürkek, bir onlara bir kameraya bakıyor. Artık kendisine küçük gelen pantolonu göbeğinden aşağıya kaymış. Ayaklarında naylon terlikler, ince boynunun üstünde kocaman, yassı bir kafası var. Kapıcı, ıslak yağlı saçlarını yukarı doğru yapıştırmaya çalışarak geliyor sonunda. Gözleri sevinçten ıslıl ıslıl, demek sahiden de televizyona çıkacak.

Evin içine ayakkaplarıyla sorgusuz sualsiz giren Ahmet’in girmesiyle çıkması bir oluyor.

“Burada çekim yapamayız.”

NIHAN TAŞTEKİN

YAĞMUR BAŞLAMIŞTI

ROMAN

Karganın Güldüğü adlı öykü kitabının ardından Nihan Taştekin'in bu kez ikinci romanı *Yağmur Başlamıştı*'yı sunuyoruz okurlarımıza. *Yağmur Başlamıştı*, polisiye kurguyu edebiyatla buluşturan, şiirle beslenen, okurunda yazınsal tatlar bırakan bir

kitap. Romanın kahramanı Ece, televizyon kanallarına haber programları hazırlayan bir yapım şirketine muhabiridir. İstanbul'da ilk polisiye haberine çıktığında, bir maktulün yanbaşıda, kâğıda yazılmış bir şiir bulur. Şiirin, tanınmış şairlerden birine ait olduğunu anlayan Ece, sevdiği şairin adının da karıştığı bu gizemli olayın üstüne gitmeye karar verir. Nihan Taştekin, yakın dönem Türk edebiyatının ilk kadın polisiye yazarı. *Yağmur Başlamıştı*, polisiye türünü edebiyatın ayrılmaz bir parçası olarak görenlerin keyifle okuyacakları bir roman.

KAPAK RESMİ: KOSAL KONG

ISBN 975-07-0594-7

9 789750 705946
<http://www.canyayinlari.com>

KDV İÇİNDEDİR